

[Tastesen.]

jeg mener bestemt, det bør undersøges nøje, om der er noget om det. Jeg mener også, det er en påstand, som vores venner i de nordiske lande har fremsat i nogle situationer, at det forholder sig således. Jeg er ikke helt overbevist om det, men vi må netop i gang med dette udvalgsarbejde, som jeg har efterlyst, således at vi har et godt og sikkert grundlag for vores vurdering. For vi tillægger jo netop det nordiske samarbejde, den nordiske retsenhed, betydning, når det viser sig at være så hensigtsmæssigt, som det muligvis kan være i dette tilfælde.

Jeg må sige til hr. Bracher, at vi får jo lejlighed til at diskutere kristeligt folkepartis forslag til folketingsbeslutning på et senere tidspunkt. Men dette vil føre til, at vi ved siden af de ting, vi i øvrigt beskæftiger os med, pludselig skal til at retsforfølge en meget, meget stor gruppe mennesker; vi vil føle fra socialdemokratiets side, at det vil være uhensigtsmæssigt at gøre det, og det ville skærpe hele konflikten omkring ungdomsproblematikken i almindelighed, hvis vi valgte at gøre det.

Også spørgsmålet om, hvorvidt der sker en afsmitning nedefter, og de garantier, der kan gives her, er noget, som vi må vurdere i udvalgsarbejdet. Kan dette forslag f. eks. ikke føre til, at de mennesker, som fortsat skal straffes efter § 191, stk. 1 — og det er jo nok disse kurerer og dem, som ligger i denne mellemgruppe — hvis de f. eks. efter den gældende straffelov idømmes 3 års fængsel, efter den nye bestemmelse, hvor loftet er 6 år, nu skal til at have 4 år eller 5 år el. lign.? Det er garantier mod noget sådant, jeg synes det er væsentligt at få med og få sikret på en eller anden måde. Om det skal ske gennem et rigsadvokatcirkulære, gennem bestemmelser deri, eller hvordan det skal ske, er ikke det afgørende, men det er væsentligt, at vi får sikkerhed for, at der ikke sker en sådan afsmitning nedefter.

Formanden:

Ordførerne får ordet i samme rækkefølge som i første omgang, såfremt de har begæret ordet.

Erlendsson (FP):

Jeg vil gerne sige til hr. Tastesen, at hvis han lagde mærke til de tal, jeg anførte i mit

første indlæg, behøver han ikke flere beviser for, at København er et narkocenter af internationalt format.

Til justitsministeren vil jeg gerne sige, at denne unge englænder, som havde 70.000 trips tilbage — det var nu 72.000, men det er ikke noget, der betyder så meget i denne sammenhæng — blev dømt i november, og han flygtede fra Vridsløse i juleugen og er ikke pågrebet senere. Det er altså ikke nok at lave en høj strafferamme, man må også sørge for, at isoleringen i fængslerne bliver tilstrækkelig alvorligt og konsekvent gennemført.

Endelig vil jeg sige dette til hr. Tastesen, der er særlig ængstelig for, at denne lov skal få afsmitning nedadtil til dem, som er egentlig ramt, som er mellemhandlere, fordi de selv er stofmisbrugere: vi har talt så meget om dem, der kynisk forfører til stofmisbrug uden selv at være misbrugere, og som er de egentlig store forhandlere, og vi er så bange for, at hvis vi gør denne lovgivning for hård, kommer vi til at ramme folk, som er ulykkelige, og som trænger til hjælp i stedet for straf. Det er jeg ganske enig med hr. Tastesen i. Jeg vil foreslå, at man over for disse folk kunne anvende en anden fremgangsmåde, en fremgangsmåde, der lå på linje med den, man bruger over for sindssyge, der er farlige for sig selv eller andre, nemlig at man pålagde dem en tvungen afgiftningsskur på lukkede afdelinger, men venligt og menneskeligt indrettet, af en varighed, der var tilstrækkelig til at gennemføre en virkelig resocialisering. Naturligvis skulle den følges op af en egentlig resocialisering.

I Norge har man en lov, som vel egentlig først var rettet mod alkoholens ofre, men den gælder også for dem, som er forfaldne til andre rusgifte. Hvorvidt den bruges i den forstand, har jeg ikke noget kendskab til, men jeg kunne tænke mig, at man brugte den på den måde i Norge også. Der kan man pålægge en person, som på grund af misbrug af alkohol eller anden rusgift er farlig for sig selv eller andre — og det er jo mange af disse meget hårdt og for øvrigt også de let narkomante unge — internering, kan man kalde det, men det er så grimt et ord, tilbageholdelse vil jeg hellere sige, i kuranstalter, og de kan komme og bede om det selv på et tidspunkt, hvor de føler, at nu er de ved at gå helt til grunde. Men så fanger bordet, og hvis